

גליון 358
שנה ח' תשע"טסיפורי
צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תודה למשפחת קלייטן על האישור לשריטמש בתמונה

סיפורי חז"ל

לא ידעתי שסילקת את הסולם מעשה באדם זר שהתארח בביתו של התנא רבי יהושע. קיבל אותו התנא בשמחה, העניק לו ארוחה מכובדת ופינה עבורו מקום לישון בקומה השניה. מדרגות לא היו באותם ימים, וכדי לעלות ולרדת אל הקומה השניה היו משתמשים בסולם. בטרם הלך לישון, סילק רבי יהושע את הסולם ממקומו. באמצע הלילה קם האורח, התרוצץ בקומה השניה ואסף חפצי ערך, עטף אותם בבגדיו, וביקש לעשות את דרכו החוצה. בשל החושך ששרר, הוא לא הבחין בחסרונו של הסולם, צעד קדימה ונפל ושבר את עצמותיו. בבוקר ראה אותו רבי יהושע מתפתל מכאבים על הרצפה ולידו חפצי הערך שניסה לגנוב. "כך נוהגים אנשים כמוך?" גער בו רבי יהושע. – "לא ידעתי שסילקת את הסולם!" גימגם האורח בבושה. "כבר אתמול בלילה חשדתי בך" הגיב רבי יהושע. כך קיים רבי יהושע את הנאמר: כבדהו וחשדהו. גם כאשר חושדים באדם שיש לו כוונות לא טובות, עדיין יש להעניק לו את הכבוד המקסימלי.

פרשת השבוע

מרכבת היצר כי היא מרופדת בשעטנו. מקורביו ניסו להסביר לו כי צמר הריפוד הותקן מחומר של היתר, אולם הוא החמיר וסירב לעלות עליה.

מפני שיבה תקום וגו' ויראת
מאלקיך אני ה' (י"ט – ל"ב)

סיפר הגה"ח רבי בן ציון אוסטרובער זצ"ל שפעם אחת איחר לבוא בכמה רגעים אל השיעור של הרה"ק בעל ה"אמרי אמת" מגור זיע"א, ושמע מאחורי הדלת שהרבי התחיל כבר לומר את השיעור, ולא רצה להיכנס לשיעור ההוא. ובערב כשהי' בקו"פ ע"ד איזה ענין, שאלו הרבי מדוע לא בא היום אל השיעור? והשיב שמאד קשה עליו להטריחו לקום מפניו, כי דרכו של ה"אמרי אמת" הי' לקום מפני הרב"צ זצ"ל כי הי' זקן מופלג. ואמר לו הרבי: די פערגינסט מיר נישט קיין יר"ש? (וכי אינך שבע רצון שיהיה לי יר"ש) והלא בפסוק כתוב "מפני שיבה תקום וגו' ויראת מאלקיך אני ה'". היינו שע"י המצוה של הקמה לפני שיבה וכו' תזכה להיות יר"ש.

לא תקום לא תטור (י"ט – י"ח)
מסופר: הרה"ק רבי משה מקוברין זיע"א, (יומא דהילולא כ"ט ניסן) היה מעביר על מידותיו אף כלפי שונאיו. פעם שאלוהו חסידיו, הרי חז"ל אומרים שכל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש אינו תלמיד חכם, (יומא כ"ב) ומדוע איפוא אין הרבי נוהג כן? ענה להם הרבי: אם אבוא לעולם האמת וישאלוני מדוע לא נהגתי מנהג תלמיד חכם הנוקם ונוטר כנחש? אענה שלא חשבתי עצמי לתלמיד חכם, אך אם ישאלוני מדוע נקמת ונטרת כלום תלמיד חכם אתה? אז לא יהיה לי מה לענות.

ובגד כלאים שעטנו לא יעלה עליך
(י"ט י"ט)

מסופר: פעם אחת הוזמנה עגלה למעונו של הגאון הקדוש מוילנא זיע"א שעמד לצאת בה לשאוף אויר לשמירת בריאותו, וכבר הניחו עליה את חפציו והספרים הק' הנצרכים לו, הגאון עמד לעלות ולהתישב בה, אולם כאשר הציג את כף רגלו עליה, קפץ ממנה באומרו: המרכבה הזאת היא

זמני השבת

זמני יציאת שבת
ירושלים: 8:00 ת"א: 8:03 ר"ת: 8:36

פרשת קדושים

זמני כניסת השבת
ירושלים: 6:45 ת"א: 7:00

רבי שמעלקא הודה לרבי אלימלך ורבי אלימלך נפרד ממנו והלך לדרכו שמח וטוב לב. בדרך הוא שמע קול נוסף שיצא מן השמיים. "בשכר זה שהגנת על רבי שמעלקא, תזכה כי כל מי שתברך היום יבורך מן השמיים." הוא שמח לשמוע זאת והמשיך בדרכו – אך ראו זה פלא! הדרך הייתה שוממה ואיש לא היה בה. רבי אלימלך החל למהר בדרכו. הוא ידע שהוא יכול לברך עד שהחמה תשקע. אך הדרך עברה בין שדות, יערות ופרדסים, הוא נתקל בפרות ובכבשים, אך לא ביהודי אחד. בדקות האחרונות לפני ששקעה השמש הוא ראה אישה אחת עובדת בשדה. הוא רץ לעברה והחל להמטיר עליה צרור של ברכות. "שאלוקים יברך אותך מן השמיים, ויתן לך עושר, ובריאות, וילדים, ופרנסה טובה," האישה נבהלה מהאדם הזר והחלה לברוח. "אל תחששי, אינני אדם רע" הרגיע אותה רבי אלימלך וברך אותה שוב בברכות עד בלי די. לא חלף זמן רב ומולם של האישה ובעלה החל לפרוח. תוך זמן קצר הם הפכו להיות אנשים מאוד עשירים. את ביתם הם פתחו לרווחה לפני עניי העיר, ולכל מטרת צדקה היו נותנים בחפץ לב. כל עני שהתדפק על דלתות ביתם היה מקבל נדבה הגונה מהמשרת שעמד בדלת, וכאשר היה מדובר בסכום גדול יותר, בעל הבית בעצמו היה מבקש לשמוע פרטים נוספים ומעניק כפי הבנתו.

חלפו שנים, ולרבי אלימלך נודע על משפחה יהודיה שהושלכה לכלא. לאחר בירור נודע לו כי אב המשפחה היה חייב לפריץ המקומי סכום גדול מאד של חמש מאות מטבעות זהב. כשמצוות פדיון שבויים גדול נקרה לפניו, החל רבי אלימלך לנדוד מעיר לעיר כדי להשיג את הכסף. הוא נדד מעיר לעיר והגיע גם לאותה העיר שם התגוררו האישה ובעלה. הוא נקש על הדלת וביקש לדבר עם בעל הבית, אך כשהאישה ראתה אותו היא נפלה והתעלפה, "הנה אליהו הנביא, שברוך אותי לפני שנים רבות!" קראה לבעלה באימה. "הוא בא לקחת את כספנו ואת כל רכושנו".

אל תדאגי" חייך רבי אלימלך, "אינני אליהו הנביא, ובאתי לכאן כדי לבקש מכם שתתרמו למען פדיון שבויים." "לכמה כסף אתה זקוק?" שאל בעל הבית. כשרבי אלימלך נקב בסכום חמש מאות מטבעות זהב לא נבהל האיש כלל וכלל, אלא מיהר לגשת אל הכספת ולהוציא את כל הסכום. "הנה, בזכות ברכתך הפכנו להיות אנשים עשירים, אנא קח את צרור המטבעות ולא תצטרך לנדוד עוד." אך רבי אלימלך סירב. "ברצוני לזכות עוד יהודים במצווה החשובה", נימק. לאחר הפצרות רבי אלימלך נעתר לקחת את מחצית הסכום, נפרד מהם בלבביות והמשיך לדרכו.

מי שיעזור לרבי שמעלקא מניקלשבורג (יומא דהילולא ב' אייר) יקבל שכר רב מן השמים

מסופר: הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א הלך פעם בדרך עם אדם נוסף, כאשר הוא שמע בת קול מן השמיים שהכריזה: "מי שיעזור לרבי שמעלקא מניקלשבורג יקבל שכר רב מן השמיים." "האם שמעת משהו?" שאל רבי אלימלך את האדם שהלך עמו. "לא, לא שמעתי מאומה" השיב הלה. רבי אלימלך הבין שהבת קול מן השמים כוון לאזניו, ומיהר לעשות את דרכו לניקלשבורג. מיד כשהגיע לעיירה הוא ניגש לביתו של הרה"ק רבי שמעלקא זיע"א, רבי שמעלקא סיפר לו בצער, כי תושבי המקום נטו מדרך הישר, וכי למרות בקשותיו ותוכחותיו הם ממשיכים לחטוא. "לא רק שהם לא מתחרטים על מעשיהם, הם צוחקים עליי ורודפים אותי בשל דבריי" אמר בעוגמה. "האם אוכל לנאום בבית הכנסת שלך?" ביקש ממנו רבי אלימלך. בתחילה היסס רבי שמעלקא. "מדוע תרצה לעשות זאת? אני דורש לפנייהם מדי שבת בשבתו אך דבריי נופלים על אוזניים אטומות!" לבסוף נעתר הרב לבקשתו.

בשעה המיועדת הגיעו לבית הכנסת מספר גדול של אנשים ונשים, בעיקר מתוך סקרנות לשמוע את דרשותיו של הדרשן החדש. מיד עם עלייתו אל הבמה, החל רבי אלימלך להוכיח בפלפולים על גבי פלפולים, כי למעשה העבירות שביצעו לא היו גרועות כל כך. הוא ציטט קטעי פסוקים ומדרשים כדי להוכיח, כביכול, כי אין כל פגם במעשיהם. רבי אלימלך סיים את דבריו וירד מן הבימה, לא לפני שביקש מכולם לשוב ולהתכנס למחרת כדי לשמוע את המשך הדרשה. השמועה פשטה בעיירה חיש מהר.

למחרת באותה שעה בית הכנסת היה מלא וגדוש בתושבים נלהבים שביקשו לשמוע עוד היתרים וקולות מפיו של הדרשן החדש. אך הפעם, במקום להמשיך בפלפולי ההבל, החל רבי אלימלך להוכיח אותם בעדינות אך בתקיפות. הוא ציטט להם את הפסוקים בשלמותם, הביא להם את דברי החכמים מן התלמוד ומספרי ההלכות, והוכיח להם עד כמה חשוב לקיים כל מצווה בשלמותה. בשפתו המיוחדת הוא שכנע אותם כי הם טעו ונטו מדרך האלוקים וכי עליהם להתחרט על כל מעשיהם. דבריו נכנסו ללב השומעים. הם התחרטו באמת ובתמים על מעשיהם הרעים. "הרי זה בדיוק מה שרב העיר, רבי שמעלקא, היה אומר לנו מדי שבת" הם אמרו לעצמם. "הבה ניגש ונתנצל בפניו ונבקש את סליחתו על הצרות שגרמנו לו".

משל ונמשל

קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת יתבונן האדם תמיד בימי היותו בעולם הזה לדרוש את ה', כי בעולם הזה יכול למצוא אותו ולדבר איתו בתורה, וכן לקיים מצוותיו ולתת הודאה לשמו בברכה עליהם בלשון נוכח כאשר ידבר איש אל רעהו, כמו שאנו אומרים "ברוך אתה ה'".

משל לאיש אחד בעל אכסניא שהיתה עליו מלשינות גדולה, ועמל מאד להוציא משפטו לאורו, ולשוא היתה עמלו, ועל ידי זה היה בסכנה גדולה. אמרו לו אוהביו, שאין לו שום עצה כי אם שיבוא לפני המלך בעצמו וישתטח לפניו, כי הוא איש חסד ורחמן מאד, ובוודאי ירחם עליו ויטה דינו לזכות, ויציל אותו מהצרה. ובימים ההם היה מנהג, שהמלכים היו מלבישים עצמם במלבושים פשוטים כשאר העם שלא יכירו אותם, והיו נוסעים במדינותיהם להתבונן על הנהגותיהם וענייניהם. ויהי היום והמלך נסע דרך העיר ההיא והתאכסן בבית האיש הזה ולא הכירו אותו. וכאשר נסע משם כעבור מספר ימים, נודע שהמלך עבר דרך העיר ההיא ונתאכסן בבית האיש הנ"ל. כאשר שמע האיש את הדבר הזה, נפל על פניו ארצה ויבך בכי גדול, ויאמר: אוי לי על מזלי החשוק, הלא המלך הטוב ורב החסד היה בביתי, אילו הייתי יודע הייתי משתטח לפניו ובוודאי היה מוחל לי על הכל. אבל כעת מה אוכל לעשות, לנסוע לעיר מלכותו אין בכוחי, וגם כמה אלפי אנשי צבא חונים סביב היכלו לכבודו ובוודאי לא יניחו לי לבוא אצלו.

והנמשל המלך זהו מלך מלכי המלכים הקב"ה, בעת שהאדם הוא בעולם הזה, הוא מצוי לפני ה' תמיד, ואפילו אם עיוות וקילקל, יכול לשוב ולבקש על נפשו להיטיב עמו בכל העניינים, והקב"ה קרוב לו, וכמו שנאמר (תהילים קמ"ה) קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת" וכנ"ל. אבל האדם מתעצל בזה יום יום, עד שנסתלק מעולם ובא לידי חשבון, ושם ימצא הפנקס פתוח וכל ענייניו נכתבים וחתומים, ונפשו ורוחו ונשמתו הן בסכנה גדולה, כי צריך להשיב על הכל תשובה נכונה ואין לו מה להשיב, והוא צועק וי לי! כשהייתי בעולם התחתון היה הקב"ה מצוי אצלי תמיד והיה ביכולתי לבוא ולהשתטח לפני ולבכות והיה מוחל לי על הכל, וגם היה מסייעני לידיעת תורתו ולקיים מצוותיו, וכמו שאמרו חז"ל הבא לטהר מסייעין אותו.

(בשם ה' חפץ חיים" הקדוש זיע"א)

הרה"ק רבי ישע"לה מקערעסטיר מציל עני רעב

הגדה"ק ממונקאטש וצוק"ל בעל "מנחת אלעזר", הגיע פעם אל העיר 'קאליב' שבהונגריה בו' באדר, יומא דהלולא רבא של הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאליב זיע"א. שכידוע נהגו יהודי הונגריה בהמוניהם לעלות שמה בו' אדר, ונעשה מקום תפילה תל תלפיות לרבבות אלפי ישראל. ובהיותו שם שמח להיפגש עם הרבי הקדוש רבי ישעי מקערעסטיר (יומא דהלולא ג' אייר) שהגיע אף הוא בליוויית אנשי שלומו להשתטח על הציון הקדוש. עם סיום התפילה בציון פנימה, ערך רבי ישע"לה כדרכו 'טיש' בקאליב לכבוד האי יומא דהלולא. כשנכנס הרה"ק רבי ישע"לה לעריכת הטיש, ונטל את ידיו לסעודה, הבחין תוך כדי נטילה בהגדה"ק ממונקאטש שבא גם הוא להשתתף בשולחנו הטהור, בהיות שלא יכל להפסיק דיבור, הורה לו באצבעו שיישב לצידו. המונקאטשער רב התיישב מהר במקומו, והחל לעקוב בעין עמוקה ובוחנת אחר תהלוכות ופעולות הרבי הקדוש. משסיים ר' ישע"לה הנטילה והניגוב כדן, תפס בידו את הקול"ש [חלה] הענקית הטרייה והריחנית, שנאפתה במיוחד לכבוד ההילולא, חתך בה פרוסה מאמצעה כדן, ברך ברכת 'המוציא' בכוונה גדולה כדרכו, ובצע את הפרוסה שהכין מן הפת. והנה בטרם טעם טעימת המוציא, החל מסיר בעזרת הסכין את החלק הקשה אשר סביבות הפרוסה סביב סביב, כדי שיישאר רק החלק הרך בלבד. המונקאטשער רב שישב מן הצד, והוא היה עז ותקיף מאוד בשמירת ההלכה הצרופה כידוע, בראותו מעשי הרבי שמושך הזמן במלאכת החיתוך, געשה רוחו בקרבו, ומחה בפניו באומרו: "נו, הפסק!". אך רבי ישע"לה לא שעה לדבריו, וכשכולו אחוזו שרעפים המשיך בעסק הפרדת הקשה מן הרך, ובסיימו תיכף קם ממקומו עם פרוסת החלה הרכה בידו, וניגש בריצה עד קצה השולחן, שם מסרה לאדם עני ומדוכא שישב בראש השולחן כנגדו, ושוב רץ חזרה למקומו וטעם מיד משארית פרוסת המוציא. לאחר שאכל כזית וכדי שביעה, פנה רבי ישע"לה להמתיק סוד עם המנחת אלעזר, ואמר בענותנותו: "תדעו נאמנה, כי בעת שסיימתי ברכת 'המוציא' הבחנתי באותו זמן עני חסר שיניים היושב ממולי ומביט בפרוסה זו, שהיה מורעב עד מאוד, עיניו בלטו מחוריהן בעמדו על סף 'בולמוס' רח"ל, ממראה וריח החלה הטרייה והמהבילה! לכן לא יכולתי בשום אופן לטעום מן הפת, בטרם נתתי לו הפרוסה הרכה להחיות את נפשו. - נו, זאגט נאר מונקאטשער רב, (נו, תאמר לי הרבי ממונקאטש) מה חמור יותר 'הפסק' או 'רחמנות'?. האם עני מסכן זה הסמוך על שולחני גרוע מן הבהמה, דקיימא לן הלכתא (ברכות מ. ש"ע או"ח קסו, ו) שמותר לומר בין המוציא לטעימה 'גביל לתורא' ולא חשיב הפסק, וכל שכן כאן שהיה בלא דיבור".

צ'ין אדם לחברו

בני ישראל כולם אחד

פעם נשאל הרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג זיע"א (יומא דהילולא ב' אייר) האיך אפשר לאהוב את חברי, אף שאינו הולך בדרך הישר? והשיב, כמו שאבר אחד באדם שלא יהיה טוב, ויעשה שלא כרצונו, האם יכה את האבר הזה? כן בני ישראל כולם אחד, ולכן נצרך לאהוב את כל איש וע"ז יחזור אותו למוטב.

מרבנים שלום בעולם

מסופר: פעם התכונן הרה"ק בעל ה"אמרי אמת" מגור זיע"א ללכת לביקור נימוסין אצל רב מפורסם, מתוך תקווה שזה יעיל להרבות שלום, אך מקרובו ניסו למנוע בעדו ולהניאו ממחשבתו, בטענה שהדרך קשה היא, והרבי יצטרך ללכת הרבה בעפר. השיב להם הצדיק: למען השלום מוכן אני ללכת בעפר אפילו עשר פעמים, ולא ויתר על הביקור, ובסופו אכן ראו שהביקור היה כדאי ומועיל מאד.

והאיש משה ענו מאד

מסופר על הגאון הגדול רבי משה פיינשטיין זיע"א שבהיותו מהלך פעם ברחוב, שמע קול קורא, משה! משה! בהביטו סביב ראה כי זהו קולו של מכר אשר ישב ליד הגה מכוננית. מבלי להניד עפעף ניגש ר' משה אל המכוננית, האיש הבין שר' משה חשב שהקריאה היתה מכוננת אליו והסמיק מרוב מבוכה, הוא אמר תוך כדי נהיגה הבחנתי בבני משה פה ברחוב, לא הייתי מעלה בדעתי לקרוא לראש הישיבה בצורה כה פשוטה, נוסף לכך לו הייתי מבקש לדבר עם ראש הישיבה הייתי יוצא ממכוננתי וניגש אליו, לא הייתי מעזי לבקש מראש הישיבה כי יסור אלי. ר' משה הרגיעו כי זה שנים רבות שאיני מייחס כל משמעות לדברים הללו.

הכעס מוחבא בקופסה

מסופר על הרה"ק רבי מנחם מענדל מלינסק זיע"א אביו של הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זיע"א, שפעם באו אליו שני בעלי בתים מלינסק, שהיו שותפים בכמה עסקים ולבסוף פרץ ביניהם סכסוך כספי גדול, כיון שכך ביקשו הבאים שהרב יפסוק במחלוקת שנפלה ביניהם, וקיבלו על עצמם בתקיעת כף לקיים את פסק דינו של הרב בלא עוררין. רבי מנחם מענדל נעתר כדרכו לבקשת שני בעלי הדין, ולאחר ששמע את טענותיהם בפרטי פרטים, הוציא פסק דין שבו חייב אחד מבעלי הדין לפצות את חברו בסכום גדול. נתכרכמו פניו של אותו אדם שיצא חייב בדין, והחל משמיע באזני הרב טענות ומענות, מתוכן השתמע שאין בדעתו לקיים את פסק הדין, כפי שקיבל עליו בתקיעת כף שעה קלה לפני כן. קם הרב ממקומו ואמר לסרבן שלפניו בנימה של תרעומת:

בשעה שהתמנית לשמש מורה הוראה בעירנו, רכשתי לי קופסה מיוחדת במינה המונחת כל הימים בארון הספרים שבביתי, ומה אני מחזיק בקופסה זו שאיני נפרד ממנה אפילו לשעה קלה? להוי ידוע לך שבקופסה זו מונח הכעס שאני נזקק לו בתפקידי כרב וכדיין, וכשאני חש שעלי להזקק למידת הכעס לשם שמים, הנני שולף מן הארון אותה קופסה ונוטל מתוכה את מנת הכעס הדרושה לי באותו רגע, אולם עליך לדעת שאם אודקק לפתוח בגינך קופסה שמורה זו תשקע הלילה ביון המצולה, ולעולם לא תמצא מי שיוציאך משם. דבריו הנוקבים של רבי מנחם מענדל, הפילו אימה ופחד על בעל הדין הסרבן שהתנצל על הדברים המיותרים שהשמיע קודם לכן באזני הרב, והבטיח לקיים בלא שהיות את פסק הדין שהוצא נגדו.

הילולא דצדקיא

שבת קודש כ"ט ניסן

הרה"ק רבי יהודא מאיר שפירא משפטייוקוע ב"ר פינחס מקאריץ (תקפ"ט)

הרה"ק רבי משה מקאברין ב"ר ישראל (תרי"ח)

הרה"ק רבי מרדכי שלום יוסף ב"ר אהרן מסאדיגורא (תשל"ט)

יום ראשון ל' ניסן

רבינו יוסף אבן מיגאש ב"ר מאיר הלוי

(ד"א תתק"א)

רבינו חיים ויטאל ב"ר יוסף (ש"פ)

הרה"ק רבי יעקב ב"ר צבי (יעב"ץ - תקל"ז)

יום שני א' אייר

הגה"ק רבי צבי הירש אשכנזי ב"ר יעקב (חכם צבי - תע"ח)

הרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטעפסק ב"ר משה (תקמ"ח)

הגה"ק רבי עקיבא יוסף שלעזינגער ב"ר יחיאל (תרפ"ב)

יום שלישי ב' אייר

הרה"ק רבי שמואל שמעלקא מניקלשבורג ב"ר צבי הירש

(תקל"ח)

יום רביעי ג' אייר

הרה"ק רבי יהודה לייב פיסטינר מקאלמי (תלמיד הבעש"ט

- תק"ה)

הרה"ק רבי אריה לייב צונץ ב"ר משה (הגאון מפלאצק -

תקצ"ג)

הרה"ק רבי ישעי' מקרעסטיר ב"ר משה (תרפ"ה)

יום חמישי ד' אייר

הרה"ק רבי ליפא מסאמבור ב"ר יצחק אייזיק מכפר ספרין

(תקפ"א)

יום שישי ו' אייר

הרה"ק רבי יוסף משה מדראגיטשין ב"ר יקותיאל זלמן (מגד

משנה - תק"י)

הרה"ק רבי יצחק הלוי הורוויץ מהמבורג

ב"ר יעקב יוקל (תקנ"ז)

הרה"ק רבי משה מסאמבור ב"ר יצחק אייזיק (ת"ר)

הרה"ק רבי יוסף מאיר מספינקא

ב"ר שמואל צבי (אמרי יוסף - תרס"ט)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א
מ"ס "גם אני אודך" רמזים יוסף התר"ם על המצוות.

(מים אחרונים כ"ז)

א) מותר ליטול מים אחרונים עם מי סודה, אע"פ שהמי סודה קופצים מחמת הגזים. (ספר "גם אני אודך" תשובות מבעל אבני ישפה זצ"ל, סימן נ"ג) [ע"ש שהיה אמינא שאינו מוריד הזוהמא, דומיא שאין נוטלין מים אחרונים במים חמין, מפני שמפעפע, ואינו מוריד הזוהמא. (כמבואר בשו"ע או"ח סימן קפ"א סעיף ג) ע"ש, ודו"ק]

ב) אם ידיו מלוכלכות מאד מהמאכלים, ירחצם תחילה שלא על דעת לטוים אתהאכילה, ויאכל עוד חתיכת פת, ואחר כך יחזור ויטול ידיו במעט מים לשם מים אחרונים, דאין ליטול מים אחרונים עם הרבה מים. (כף החיים סימן קפ"א ס"ק ו')

לע"נ

הגה"ק רבי עקיבא יוסף שלעזינגער זיע"א

ב"ר יחיאל זיע"א

נלבי"ע א' אייר תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז